

ת"פ 1243/11/12 - מדינת ישראל נגד נ ל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 1243-11-12 מדינת ישראל נ' ל

לפני	כב' השופט מיכאל קרשן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	נ ל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רינת מזרחי ועו"ד אבי שגב

הנאשמת בעצמה וב"כ עו"ד רויטל קוצר

החלטה

1. ביום 12.3.14 הודתה הנאשמת, ילידת 1985, בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בביצוע עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

בהתאם להסדר הטיעון, הנאשמת לא הורשעה ונתבקש אודותיה תסקיר מבחן, אשר נועד לבחון גם את סוגיית ההרשעה. המאשימה הודיעה כי עמדתה להרשעה, אולם תגבש את עמדתה הסופית לאחר התסקיר.

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת וגב' ל ל (להלן - "המתלוננת") הן אחיות המתגוררות יחדיו בביתן באריאל. ביום 19.6.12, הכתה המתלוננת את הנאשמת בידיה, הפילה מידיה צלחת בה אחזה, חנקה אותה, משכה בשערה ונשכה אותה בגבה ובידיה. בתגובה להתנהגותה של המתלוננת, ניגשה הנאשמת למטבח, הצטיידה בסכין מטבח שאורך להבו כ-14 ס"מ, וקראה בקול לעבר המתלוננת כי תרצח אותה. בניסיונותיה של המתלוננת להדוף את הסכין, נחבלה המתלוננת מהסכין והחלה לדמם. בראותה את הדם שזב מגופה של המתלוננת, נכנסה הנאשמת מיד לחדרה, כשהסכין בידה.

3. ביום 5.1.15 נתקבל תסקיר בעניינה של הנאשמת.

מן התסקיר עולה כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי ולא נפתחו נגדה תיקי משטרה נוספים מלבד תיק תעבורה

ונהיגה תחת השפעת אלכוהול. הנאשמת כיום בת 30, רווקה, חזרה להתגורר עם הוריה ומתקשה להתמיד בעבודתה עקב בעיות בריאותיות. הנאשמת התגוררה בקיבוץ, שירתה שירות צבאי מלא, עבדה בעבודות מזדמנות וחזרה לגור בבית הוריה. **המתלוננת, שהיא אחותה הצעירה של הנאשמת, סובלת ממחלת נפש המאופיינת בעליות וירידות במצב הרוח.** כיום מקבלת המתלוננת טיפול על ידי גורמי בריאות הנפש ורשויות הרווחה באריאל.

בין הנאשמת למתלוננת יחסים מורכבים על רקע התפרצויות אלימות והתקפי זעם של המתלוננת. לאורך שנות ילדותה ובגרותה של הנאשמת היו הוריה ממוקדים בטיפול מסור באחותה והתקשו להתייחס לצרכיה של הנאשמת. הנאשמת לוקחת אחריות על המיחוס לה בכתב האישום, ביטאה תובנה באשר לחומרת מעשיה והסיכון הטמון בהם, וכן הביעה צער וחרטה על הפגיעה שהסבה לאחותה.

אמן של השתיים מסרה כי לאורך השנים הנאשמת דווקא גילתה סובלנות למצבה של אחותה ונמנעה מהתנהגות אלימה כלפיה. כיום המתלוננת מקבלת טיפול ובין השתיים יחסים תקינים. שירות המבחן סבר כי יש מקום לשלב את הנאשמת בטיפול, אך קיבל את עמדתה כי המעשה אינו מאפיין את התנהגותה. שירות המבחן סבור כי קיום ההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע דיו בעניינה של הנאשמת, ומשום הנזק שעלול להיגרם לנאשמת, המעוניינת להתקבל כחברת קיבוץ, כתוצאה מהרשעה, המליץ לשקול בחיוב הימנעות מהרשעה בדין וענישה בדרך של של"צ בהיקף של 180 שעות.

4. אמה של הנאשמת והמתלוננת העידה לעניין העונש. האם תארה את מצב העניינים בבית בתקופה בה המתלוננת לא טופלה כהלכה, ציינה כי בתה הנאשמת היא אדם נורמטיבי ומסרה כי היא בטוחה שהלקח הופנם.

תמצית טענות הצדדים

5. ב"כ הנאשמת, עו"ד רויטל קוצר, בקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן. מדובר לדבריה בבחורה צעירה, ללא עבר פלילי אשר גדלה בתוך מערכת יחסים משפחתית מורכבת; האירוע התחיל דווקא באלימות מצד המתלוננת, נגדה הוגש בשעתו כתב אישום אך המאשימה חזרה בה ממנו טרם הקראה, מטעמים לא ידועים; כעולה מהתסקיר ספגה הנאשמת לאורך השנים אלימות פיזית ומילולית לא פשוטה מצד המתלוננת והצליחה לשמור על איפוק. הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה, הביעה חרטה וצער, חסכה מזמנו של בית המשפט, ולא פחות חשוב חסכה את עדות המתלוננת. כמו כן בקלות יכלה הנאשמת לנהל הליך בטענה של הגנה עצמית. בעקבות האירוע מקבלת המתלוננת טיפול פסיכיאטרי ומאז מערכת היחסים בין האחיות תקינה לחלוטין. הרשעה בעניינה של הנאשמת תפגע משמעותית בסיכוייה להתקבל כחברת קיבוץ ואף תפגע במערכת היחסים בתוך הבית ובין האחיות.

6. ב"כ המאשימה, עו"ד רות צמח, טענה כי כתב האישום המיוחס לנאשמת עדיין חמור, מדובר באיומים כאשר הנאשמת אווזת סכין בידה. לגבי הרשעה לא הוכחה לדבריה פגיעה קונקרטית, לא הוצגו מסמכים ולכן מדובר בפגיעה כללית. על פי הפסיקה יש לעמוד בשני תנאים על מנת לסיים את ההליך באי הרשעה, כעולה מהתסקיר הנאשמת לא עומדת בתנאים. לפיכך, "לפנים משורת הדין", המאשימה תעתור למאסר על תנאי וקנס.

דין והכרעה

7. מושכלות ראשונים כי בעניינו של נאשם בגיר הרשעה היא הכלל וביטולה הוא החריג. פסיקה ענפה קיימת בנוגע למסגרת הנורמטיבית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי בכל הקשור לבקשת נאשם להימנע מהרשעתו [ראו, למשל, ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "הלכת כתב"), ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 865,689 (2000)].

המבחן לבחינת שאלת הימנעות מהרשעה מצוי בהלכת כתב בעמ' 341-342, שם קבע בית המשפט העליון כללים אלה:

"הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים של ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

8. אין ספק כי המעשה עליו נותנת הנאשמת את הדין הוא מעשה חמור. הנאשמת איימה על אחותה שתרצח אותה בעודה אווזת בסכין, והאחות נפצעה כשניסתה להגן על עצמה. יחד עם זה, אין לנתק את המעשה מנסיבותיו - הנסיבות הקרובות והיותר רחוקות.

הנסיבות המידיות הן שהנאשמת היא שהותקפה ראשונה, ובאורח לא קל, על ידי המתלוננת, אשר בין היתר הכתה אותה, חנקה אותה, משכה בשיערה ונשכה אותה בגבה ובידיה. תגובתה של הנאשמת הייתה תגובתו של מי שהותקף, וגם אם מעשיה אינם עולים כדי "הגנה עצמית" במובנה המשפטי, ברור שיש למעשי המתלוננת השפעה על הערכת חומרת תגובתה של הנאשמת.

הנסיבות הרחוקות עניין מצבה הנפשי הרעוע של המתלוננת והעובדה כי לאורך שנים צריכה הייתה הנאשמת להתמודד עם התנהגותה הפוגענית של אחותה. גם לנסיבות אלה השפעה על הערכת חומרת מעשי הנאשמת.

בנסיבות המיוחדות של האירוע אינני סבור כי סוג העבירה חוסם אפשרות של הימנעות מהרשעה.

9. נסיבותיה האישיות של הנאשמת, עברה הנקי, גילה הצעיר ולקייחת האחריות בנוסף לפגיעה ביכולתה של הנאשמת להיות חברת קיבוץ בעתיד, יוצרים פער גדול מדי בין התועלת שעתידה לצמוח לחברה כתוצאה מהרשעת הנאשמת, לבין הנזק שהיא עלולה לגרום לה.

אוסף כי גם אם לא הייתה מוכחת במקרה זה פגיעה קונקרטית בעתידה של הנאשמת, הייתי סבור כי זה המקרה בו אין מקום לדרוש פגיעה כזו. הנאשמת היא אישה צעירה שטרם פילסה לעצמה את השביל המקצועי והאישי. כל עתידה לפניה, ובנסיבות המיוחדות של העניין לא ראיתי הצדקה להגביל את אפשרויותיה ובחירותיה באמצעות

הרשעה פלילית.

10. הגעתי לכלל מסקנה כי במקרה דנן מתקיימים התנאים לאי הרשעה. לאור המפורט לעיל ובהתאם להמלצת שירות המבחן, אני מחליט להימנע מהרשעת הנאשמת בעבירות בהן הודתה.

אני מחייב את הנאשמת בשל"צ בהיקף של 180 שעות אשר יבוצעו לפי התוכנית שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשמת כי אם לא תעמוד בתוכנית השל"צ, ניתן יהיה לשוב ולהרשיעה וכן לגזור את עונשה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ה, 29 מרץ 2015, במעמד הנוכחים.